

ЛЮБИСТОК СТОРИНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

ПРОСТІТЬ МЕНЕ, МАМО...

Катя зростала у звичайній сім'ї, в якій до Божого храму ходили тільки у великі свята. А з часом, коли життя трохи пошматовало її, не пропустила жодної Божої служби, ревно молилася за благополуччя дітей. Бо діти для неї – найбільше щастя. Сама уже у літах, про себе не думала, а чоловіка давно провів на цвинтарі. Окрім молитви за дітей, хотілося допомогти їм це й фінансово, бо і син, і дочка зводили власні будинки, проживаючи тим часом у тещі та свекрухи. Тож Катя часто їздила на сезонні заробітки. А як тільки прийде, поділить гроші між дітьми або ж купить то шиферу, то лісу для них, і знову в дорогу.

Діти маму любили, поважали, і хоч раді були її допомогти, та щоразу просили, аби більше не їхала на сезон, бо ж і літа, і хата пустою старіє, і людей навіть соромно, що на старості з торбами їздить. Та Катя на це не зважала, казала, поки, дітки, здухаю, допомагати буду. Хоча щоразу стверджувала, що це вже останній раз. Але поверталася додому з того останнього разу і знову збиралася в дорогу.

Невістка і зять також любили Катю. Як до рідної ставились. Тільки ось невістка ніяк мамою не могла назвати. Навіть прощення просила за це і обцяла, що прийде час і все-таки буде називати її мамою. Та той час не йшов. Вже і рік минув, і другий, і шостий пішов...

Катя молилася, ревно молилася за дітей, щоб Бог діток їм послав. Бо і невістка не могла народити – все по лікарнях, і по лікарнях, і дочка не могла, хоча їй лікарі говорили, що із здоров'ям все в порядку, що народить.

... Як завжди, через три місяці Катя повернулася додому. Накупляла гостинців, взяла половину заробленого і поїхала до сина. Її завжди зустрічали радо. Відкладали всю роботу і швидко накривали на стіл, не знаючи, де посадити і як догодити їй. Цього разу так не було. Невістка зустріла скупку, навіть привіталася так тихо, що Катя ледве розчула. А тоді пішла у хату. Катя залишилась надворі. Добре, що сваха вийшла, і потупивши очі додолу, запросила до хати. Катя нічого не розуміла. Аж тут побачила, що невістка переодягнулася і кудись пішла. Спитала сваху, куди це Надя подалася, не промовивши ні слова. В її го-

- ❖ Кохання з першого погляду зрозуміти легко; проте коли двоє людей дивляться один на одного протягом усього життя, це справжнє диво.
- ❖ Коли кохання заходить у двері, розум вистрибує у вікно.
- ❖ Поцілунок – доказ того, що дві голови краще, ніж одна!
- ❖ Любов – це безцінний дар. Це єдина річ, яку ми можемо подарувати, але все одно вона у нас залишається!
- ❖ Ніколи так не любиш близьких, як у той час, коли ризикуєш втратити їх.
- ❖ Кохання – це більше, ніж почуття, це стан душі.
- ❖ Якщо ви бажаєте, щоб життя посміхалось вам, то подаруйте йому спочатку свій хороший настрій.

лові промайнула думка, що в магазин щось купити до столу, й сказала, хай нічого не купляє, що є – те є.

Та в магазин Надя не пішла і додому не повернулася, допоки в хаті була свекруха.

Свахо довго не наважувалась сказати правди, та бачила, що Катя не знаходить місця від такого прийому, від незрозумілості, і все-таки сказала. Скупку, зате чітко:

– Надя була у ворожки. У тому, що немає дітей, вина ваша, свахо. Так сказала ворожка. Вина тієї жінки, яка дуже часто стала ходити до Божого храму і яка є дуже близькою їм, – опустивши очі, промовила сваха. – Я не вірю і не повірю в це ніколи. А Надя повірила, бо ворожка сказала, що ви дуже ревнуєте сина до невістки, тому, можливо, і не хочете, щоб народила дитину, що таким чином згасне його любов до дружини.

– Як? Як в таке можна повірити? – ледве спромоглась мовити Катя. – Я найбільше молюсь, щоб Бог діток дав моїм дітям. Молюсь і у церкві, молюсь і вдома. Бо ж я добре знаю, що найбільше щастя тоді, коли є діти, коли вони щасливі. А окрім того, я хочу мати внуків. Мої подруги, ровесники давно вже втішують ними, деякі вже зараз будуть правнуків нянчити. Ну, хай невістка, а син? Я щаслива, що він кохає Надю, що Надя кохає його, я хочу, щоб і він радів та втішався дітьми. Бо як же без дітей?! Як тільки

таке можна придумати, вимовити отій ворожці?!

Катя не могла заспокоїтись. Здавалося, не витримає серце, не витримає душа. Сваха, дивлячись, в якому стані Катя, втішала, заспокоювала її, як могла.

– Свахо, та не хвилюйтеся так. Все налагодиться, Надя отямиться і не буде вірити отій ворожці. Ви ж знаєте, як вона хвилюється, як бажає народити сина чи доньку. Вже розум затьмарюється від цього постійного бажання – так хоче мати дітей, вже зациклилась на цьому. Ні про що більше не думає, ходить, як прима-ра, то плаче, то в задумі, то в одну лікарню їде, то в іншу, то до одних людей, то до інших. Повірте – вона вже не знає, що робити, кому вірити і в що.

Катя поїхала додому, так і не діждавшись невістки. Хотілось побачити сина, поговорити з ним. Та того дня він затримався на роботі, а чекати на нього в такій ситуації Катя не змогла, не вистачило сили. Вдома не те що плакала – вичитала на всю хату. Здається, від того крику стеля рухнеться ось-ось.

Отямилась тоді, коли хтось доторкнувся, обійняв:

– Мамо, не плаче, пройде трохи часу, і все буде добре, – мовив син...

... Мамо, пробачте, – мовила через деякий час невістка, вперше назвавши її мамою, – простіть... У вас буде внук...

Валентина БОРЗОВЕЦЬ

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

ЇХ ПОЄДНАЛА ВІЙНА

Навокolo Донецька гриміло. Здавалося, настав судний час. Серед мотлоху і руїн, у нічній пiтми загубилося все, чим ще недавно жило місто-мільйонник. Ще один потужний удар... На мить запанувала тиша. І в той момент щось йокнуло у Вікторії в грудях – вона зірвалася з місця і повзком полізла з окопу.

Віка жила звичайним життям. Батьки любили і оберегали доньку, хлопець обцяв, що, як тільки вони здобудуть освіту, одружаться, будуть разом «ставати на ноги». Але не судилося. Перші постріли на Майдані, і палке дівоче серце нашептало, що вдома їй немає чого робити. Її місце там, разом з тисячами повсталих. Батьки заламували руки, хлопець узагалі сказав, що їм не по дорозі, якщо вона така ідеалістка. Віка вислухала все і вже за два дні була на Майдані. Потім «зелені чоловічки», відібраний Крим, перша кров на Донбасі. Серце рвалося на шматки. Шукала собі заспокоєння, аж поки не познайомилася з хлопцями та дівчатами, які збирали гуманітарну допомогу. З тих пір вона – волонтерка. І цього разу привезли тепловізори, каски, біноклі, продукти. На окраїні Донецька залишилися на нічліг, а наступного ранку мали їхати далі. Але нічка видалася «гарячою».

Назар тієї ночі не міг зімкнути очей. Вийшов з бліндажа, якось на душі було тривожно. Підійшов до чергового і сказав, що підмінить його. Той передав пост бойовому товаришеві і пішов спати. За годину почалося. Суцільне місиво і гуркіт вибухів. Раптом удар і повна тиша...

Коли Назар прийшов до тями, тіла майже не відчував. Зрозумів тільки, що рухатися не може, з рота і носа стирчать трубки, жодних спогадів у голові і біла стеля перед очима. Госпіталь. Хтось узяв його за руку. Насилу повернув голову і побачив незнайому дівчину у військовій формі з медичним халатом на плечах.

– Що сталося? – ледве прошепотів, але у відповідь почув лише:

– Все потім. Тобі не можна напружуватися. Набирайся сил, і вийшла. За кілька хвилин повернулася разом із лікарями. Вони говорили між собою, що це диво, як боєць лишився живим, але Назарові було важко навіть слухати.

День за днем стан солдата покращувався. Він уже міг проказати кілька речень, дізнався, що дівчину звати Вікторія і що це волонтерка. Вона приходила щодня. Годинами сиділа біля нього, а якось привела в палату його товариша, того самого, якого він підмінив на посту у ту ніч. Петро зайшов і попросив Віку зачекати за дверима. Присів біля Назара і промовив:

– Там мав бути я. Ти врятував мені життя ціною свого. Ти, закритавлений, лежав на землі, а над тобою сиділа Віка. Вона не ждала, поки стихне. І якби не вона, тебе вже не було б. Звідки привела того хірурга, не знає ніхто, але вже за кілька хвилин він оперував тебе просто в бліндажі. Потім вивезли тебе до найближчої лікарні, а звідти реанімобілем сюди – у госпіталь. Віка ні на мить не відходила. Ті волонтери, з якими вона приїхала, повернулися додому, а вона залишилася. Не знаю, чи оціниш ти це, але вона – твій ангел-охоронець.

Медсестра повідомила, що час відвідин вичерпався. Хворому не можна втомлюватися. Назар заснув. Коли прокинувся, поруч знову сиділа Вікторія. Він тихо запитав:

– Чому?

– Ноги самі понесли. Відчула неладне.

– А тут чому до цих пір?

– Бо в тебе є батьки, яким треба знати, що з їхнім сином все гаразд, – і подала телефон.

Саме прийшло повідомлення. Відкрив, а там: «Добре, що не стріляють. Пиши, коли зможеш». Із здивуванням став гортати переписку і нарешті знайшов перше смс, відправлене у той день, коли його ранило: «Мамо, у мене все добре. Просто дзвонити не можна. Коли зможу, писатиму. Татові привіт». Довга переписка. Назар прочитав усе і глянув запитальним поглядом на дівчину.

– Вони дізнаються про те, що сталося, а поки що хай не хвилюються даремно. Біля тебе є кому побути. Тебе комісують. Повернешся додому і все їм обов'язково розповіси, але тоді, коли будеш здоровий. Бережи їх, вони – батьки. Мої мене теж колись зрозуміють, але на це потрібен час.

– Дякую, – з тривогою у голосі промовив солдат, поклав телефон у руку Віки і сказав:

– Повернуся, але не сам, а разом із тобою. Так судилося...

Марія ЛЯХ

НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ

ПЕРСТЕНЬ МУДРОСТІ

Коридором ішла ефектна леді. В одній руці – гламурна дамська сумочка, в іншій – папка з документами. Високо піднята голова, струнка постава, і підбори сантиметрів із 10, які ритмічно поцокували по підлозі.

Перший її погляд – і всі присутні в актовій залі зрозуміли, що з новою шефинею буде непросто. Вона зверхньо окинула поглядом підлеглих і перейшла до представлення. Розповіла про всі досягнення, які не були аж такими високими, проте їй вони видавалися вершиною можливого. Повідомила, в якому напрямку працюватиме фірма під її керівництвом. Але суть була прикрою для більшості працівників. Олена Вікторівна оголосила, що на її підприємстві будуть працювати молоді, ініціативні люди з кардинально іншими поглядами на життя, бо за ними майбутнє. Тобто будуть кадрові зміни і на частину персоналу чекає скорочення.

Наступний місяць був «чорним» для Анастасії Степанівни. Нові шалені ідеї директорки вибивали землю з під ніг тих, хто роками ус-

пільно працював над проектами. Тотальний контроль і покрокорова перевірка зробили працю «старого» колективу нестерпною. Інколи їм здавалося, що дуже пощастило тим колегам, які потрапили під скорочення. Кожен день розпочинався і закінчувався докорами та приниженнями. Анастасія Степанівна працювала над важливим проектом. І, як на зло, юна директорка виявилася компетентною у ньому. Вона особисто курувала проект, а все, чим займалася жінка, видавалося їй повною нісенітницею. Одного дня Анастасія Степанівна не витримала. Вона кинула усі папери на робочий стіл, зібрала речі і пішла.

На душі було огидне відчуття. Усе життя присвятила роботі. Можливо, і коханого колись втратила через те, що надто віддавалася своїм проектам, день і ніч працювала над їх розробкою. І що тепер? Ні роботи, ні сім'ї, ні друзів...

Дорога додому здалася жінці вічністю. Вона розуміла, що назад не повернеться. А кому потрібна на роботі жіночка за 40? Присіла на лавку в парку. Сльози стікали по щоках, та зупинити їх вона не хотіла. Не помітила, як присів біля неї якийсь сивочолий чоловік. Він довго спостерігав за згорьованою жінкою, а тоді обережно торкнувся її руки. Вона здригнулася, а він поклав у її руку персня і промовив:

– Бачу, якась біда спіткала вас. Візьміть цього персня і все

себе за те, що переклала свої проблеми на іншу людину, але, зрештою, зраділа, що цей чоловік їй незнайомий і нічого нікому не розповів.

Наступного ранку хтось постукнув у двері. Анастасія Степанівна відчинила. На порозі стояв той самий незнайомиць. Він привітався і запропонував жінці прийти на співбесіду. Вона була щиро приголомшена, але яким же було її здивування, коли почула назву підприємства-конкурента!

Прошло півроку. Анастасія Степанівна очолила новий проект на новій роботі. З директором, Миколою Гнатовичем, підтримувала приятні стусунки. А одного дня він прийшов до неї з обручкою. У той момент вона пригадала, що персня чоловік уже їй дарував. Подарунок прийняла, але відповіла, що їй потрібен час, щоб подумати, хоча для себе точно знала – це її друга половинка, на яку вона чекала багато років.

Якось жінка відпросилася раніше з роботи. Сказала, що має особисті справи і вперше за півроку переступила поріг підприємства, якому віддала кращі роки свого життя. Зайшла в кабінет директора. Олена Вікторівна сиділа неспорошно у кріслі. Підвела очі на колишню підлеглу і хотіла щось промови-

ти, але та її перебила:

– Візьміть, дорогенька, – і легким порухом дістала з сумочки персня. – Якесь один чоловік подарував мені цей цінний дарунок. Він має дивну здатність – робить людей щасливими. Мое щастя є у мене – улюблена робота і коханий чоловік. Можливо, вам він допоможе знайти себе серед безлічі почуттів, які змішалися у вашому серці. Зрозумійте, Олено Вікторівно, не все в житті залежить від посади, соціального статусу чи статків. Ми народилися людьми і не повинні втратити людську подобию. Часто треба прожити життя, щоб навчитися жити, аналізувати вчинки інших, спостерігаючи за близькими, навчаючись у них досвіду. Я зла на вас не тримаю, але бажаю, щоб цей перстень допоміг вам стати мудрою, розважливою жінкою. На все добре.

Не чекаючи відповіді, Анастасія Степанівна вийшла з офісу. Зателефонувала Миколі і повідомила:

– Ну, ось і все. Тепер усі мої справи в порядку. Нарешті я можу сказати тобі заповітне «Так»...

Марія ЛЯХ